

завдані українським підприємствам через зниження експортних замовлень і внутрішнього попиту; зниження інвестиційної привабливості; несприятливі умови для розвитку малого і середнього бізнесу; зруйнована транспортна інфраструктура.

Стратегічними орієнтирами розвитку промисловості України на етапі післявоєнного відновлення, а на територіях, де не ведуться бойові дії, вже починаючи з 2023 року, повинні стати [4]: відновлення підприємств промисловості, аграрного сектора, туристичної галузі, інфраструктури, розвиток малого підприємництва; поживлення в будівельному секторі та інфраструктурі, де очікується притік значної частки інвестицій, реалізація значної кількості проєктів в кооперації із європейськими компаніями (очікується, що така тенденція збережеться та інтеграція ринків стане ще більш відчутною); розвиток підприємств ОПК, підґрунтям для чого є існуючі розробки і досвід використання наявних в цій галузі технологій в умовах реальної війни; за умови вирішення проблем із логістикою очікуються сприятливі перспективи в аграрному секторі; переорієнтація української економіки від сировинної структури на розвиток індустріально-інноваційних секторів; політика декарбонізації, заміщення традиційних технологій більш енергоефективними (створення спеціалізованого фонду, який би наповнювався податками підприємств на викиди, а також міжнародними грантами; у глобальному значенні – це багатомільярдна програма, що повинна куруватися на національному рівні, враховуючи обраний Україною євроінтеграційний курс); масштабування кредитування реального сектора економіки; експорт інноваційних технологій, програмного забезпечення в секторі ІТ.

Запорукою успіху у економічному відновленні України в післявоєнному періоді, у тому числі у промисловому секторі, повинна бути ефективна співпраця влади, бізнесу і міжнародних інвесторів на засадах захисту прав власників, верховенства права і жорсткої боротьби з корупцією.

Література

1. Стратегія сталого розвитку України до 2030 року (проєкт). URL: <https://sd4ua.org/wp-content/uploads/2015/02/Strategiya-stalogo-rozvytku-Ukrayiny-do-2030-roku.pdf>.
2. Згуровський М. Україна в глобальних вимірах сталого розвитку. *Дзеркало тижня*. 2006. 20–26 травня. № 19 (598). URL: https://zn.ua/ukr/science/ukrayina_u_globalnih_vimirah_stalogo_rozvytku.html.
3. Жаліло Я. А., Базилук Я. Б., Белінська Я. В. та ін. Конкурентоспроможність економіки України в умовах глобалізації. За ред. Я. А. Жаліла. К.: НІСД, 2005. 388 с.
4. Огляд впливу війни на промисловість України та прогноз перспектив в економіці. URL: <https://uspp.ua/news/actual/2018/ohliad-vplyvu-viiny-na-promyslovist-ukrainy-ta-prohnoz-perspektyv-v-ekonomitsi>.

УДК 657.6

Радіонова Н. Й., д.е.н., професор

*Чучкевич Д. Ю., здобувач першого (бакалаврського) рівня освіти, гр. БОА-1-19
Київський національний університет технологій та дизайну*

ЗАСТОСУВАННЯ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ ДЛЯ ОЦІНКИ РІВНЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВА

В сучасних умовах загострення конкурентної боротьби серед суб'єктів підприємницької діяльності визначення рівня економічної безпеки сучасних підприємств є однією з найважливіших задач економічної науки та практики, що викликає необхідність її дослідження з метою визначення оптимальних шляхів її комплексного вирішення.

Проведення своєчасної оцінки економічної безпеки підприємства дає можливість керівництву своєчасно прийняти заходи для швидкого усунення різноманітних загроз, ефективно підготуватися до негативних наслідків впливу чинників зовнішнього

середовища, що стане запорукою довготривалої успішної діяльності бізнесу. Утримуючи надійний рівень економічної безпеки, підприємство розширюватиме ринки збуту, залучатиме нових інвесторів, покращуватиме власний «імідж», що позитивно впливатиме на прибутковість, конкурентоспроможність та фінансові результати. Тому перш за все, необхідно комплексно оцінити її рівень, та визначити ті чинники, які негативно впливають на діяльність підприємства [5, с. 18].

Одним з основних критеріїв оцінки рівня забезпечення фінансово-економічної безпеки підприємства можна вважати чистий прибуток, значення якого відображено у формі №2 «Звіт про фінансові результати (Звіт про сукупний дохід)». К.С. Горячева вважає, що на основі цього критерію можна будувати всю систему показників (індикаторів), які характеризують стан фінансової безпеки. Індикатори, або показники фінансової безпеки, надають інформацію у вигляді кількісних характеристик стану фінансової діяльності, що здатні охарактеризувати рівень фінансової безпеки підприємства [1, с. 288].

Відаючи належне такому підходу, вважаємо, що для всебічного аналізування економічної безпеки підприємства потрібно застосовувати дані й інших форм звітності.

Згідно Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність» метою складання фінансової звітності є надання користувачам повної, правдивої та неупередженої інформації про фінансовий стан, результати діяльності, рух грошових коштів та зміни у власному капіталі підприємства, яка необхідна для прийняття відповідних управлінських рішень [2]. Так, для визначення рівня безпеки підприємства за грошово-кредитною складовою доцільно застосовувати показники:

1) частка короткострокових кредитів (в тому числі в іноземній валюті у перерахунку на національну) у покритті нестачі власних оборотних активів. Для розрахунку зазначеного показника потрібна інформація з фінансової звітності форми №1 «Баланс» [3] в пасиві якого відображені дані про короткострокові кредити банків (код рядка 1600), а оборотні активи зазначено у другому розділі активу балансу (код рядка 1195).

2) наявність заборгованості із заробітної плати працівникам. Дані за зазначеним показником також відображено в третьому розділі пасиву форми №1 «Баланс» стаття «Розрахунки з оплати праці» (код рядка 1630).

3) співвідношення кредиторської та дебіторської заборгованості. Дані для визначення зазначеного показника знов відображені в формі №1 «Баланс». При цьому, кредиторська заборгованість підприємства відображена у пасиві Балансу, а дебіторська – в активі.

Рівень безпеки підприємства за банківською складовою визначають співвідношенням обсягів кредитів і депозитів по даному підприємству. Для цього доцільно проаналізувати дані форми №3 «Звіт про рух грошових коштів», який відображає надходження і вибуття грошових коштів протягом звітного періоду в результаті операційної, інвестиційної та фінансової діяльності [3].

За інвестиційною складовою рівень безпеки можна визначити відношенням капітальних вкладень (інвестицій) до обсягу основного капіталу підприємства. Дані для цього потрібно взяти з фінансової звітності за формою №4 «Звіт про власний капітал» [3].

Отже, проведення постійного моніторингу фінансової звітності підприємства дає можливість виявити можливі загрози фінансового стану підприємства та своєчасно внести корективи для забезпечення платоспроможності, ліквідності та результативності діяльності. Внесення відповідних змін у діяльність підприємства як на тактичному, так й на стратегічному рівні є запорукою економічної безпеки підприємства та його успішної діяльності в довготривалій перспективі.

Література

1. Горячева К. С. Оцінка рівня фінансової безпеки підприємства. *Проблеми і перспективи розвитку банківської системи України: зб. наук. праць*. Суми: УАБС НБУ, 2004. Т. 10. С. 288–295.
2. Про бухгалтерський облік і фінансову звітність в Україні. Закон України від 16.07.99 № 996.
3. Про затвердження Національного положення (стандарту) бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності»: наказ Міністерства фінансів України від 07.02.2013 № 73.
4. Радіонова Н. Й., Козачук А. А. Організаційні та методичні підходи до складання фінансової звітності комерційного банку на основі діючої системи обліку. *Міжнародний науковий журнал "Інтернаука"*. 2018. № 21 (61), Т. 2. С. 75–78.
5. Шило Ж. Методика оцінювання рівня економічної безпеки підприємства. *International Science Journal of Management, Economics & Finance*. 2022. Vol. 1, № 4. С. 17–25.

УДК 336.716:330.332

*Бунда О. М., к. е. н., доцент
Мурдза А. П., студентка гр. БОА 1-19
Київський національний університет технологій та дизайну*

ЦИФРОВІЗАЦІЯ БАНКІВСЬКОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

В умовах глобалізації та діджиталізації усіх світових економічних процесів, застосування сучасних інформаційних технологій в діяльності будь-якого суб'єкта господарювання є невід'ємним. І це стосується не лише сучасних програмних рішень, але визначає суттєво нові принципи в системі управління, комунікацій, процесах отримання, обробки і зберігання інформації в цілому [2, с. 27]. Тож очевидно, що одним з найважливіших аспектів даних процесів є зміна банківської системи.

Загально можна визначити цифровізацію (діджиталізацію) як наповнення фізичного світу за допомогою електронно-цифрових пристроїв та засобів, а також системами, та налагодження обміну комунікації між ними, що означає можливість взаємодії віртуального та фізичного світів. Як наслідок, це створює певний кіберфізичний простір. Якщо говорити про банківську систему, то діджиталізація визначає наступні процеси: збільшення клієнтської бази; підвищення ефективності управління ризиками та фінансової стійкості; зменшення операційних та адміністративних витрат; зменшення використання екоресурсів як наслідок меншого використання паперів та іншої канцелярії; надання банківських послуг онлайн, без потреби фізичного знаходження у відділеннях; можливість використання клієнтами коштів банків онлайн, за допомогою мобільних додатків (ПриватБанк, Ощадбанк та ін.), за допомогою функції NFC (технологія бездротової передачі даних near field communication, популярний спосіб безконтактної оплати).

В умовах сучасних технологій в Україні почали використовувати необанки - компанії, що надають банківський і платіжний сервіси без наявної мережі банківських відділень. Прикладом є Monobank, для реєстрації до якого клієнти можуть зареєструватися онлайн та навіть не отримувати фізичну картку.

Не дивлячись на велику кількість переваг цифровізації, існують також певні ризики. Серед них:

1. Інформаційна безпека, яка породжує кіберпростір разом з кіберзлочинами. Банки, як й інші фінансові сектори, використовують інформаційні технології на щоденній основі. В умовах цифровізації під час роботи можуть використовуватися приватну інформацію, що є цікавим для шахраїв. Внаслідок цього може відбуватися витікання певних даних за межі фінансових установ та класичні обкрадання коштів громадян.